

ЗБОРНИК
МАТИЦЕ СРПСКЕ
ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ
LXII/1

МАТИЦА СРПСКА
ОДЕЉЕЊЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК
ЗБОРНИК
МАТИЦЕ СРПСКЕ ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ
MATICA SERBICA
CLASSIS LITTERARUM
ARCHIVUM PHILOLOGICUM ET LINGUISTICUM

Покренут 1957. године
До XXVI књиге (1983) излазио под називом *Зборник за филологију и лингвистику*

Главни уредници:
Др Миливој Павловић (1957–1960), др Рудолф Коларић (1961–1962),
академик Павле Ивић (1963–2000), академик Александар Младеновић (2001–2009),
академик Јасмина Грковић-Мејџор (2010–)

LXII/1

Уредништво:
Др МИЛИВОЈ АЛАНОВИЋ, Др НАДА АРСЕНИЈЕВИЋ, Др ЖАРКО БОШЊАКОВИЋ,
Др ЈАСМИНА ГРКОВИЋ-МЕЈЏОР, Др ДРАГА ЗЕЦ, Др ГЕРХАРД НЕВЕКЛОВСКИ, Др МОТОКИ НОМАЧИ,
Др СЛОБОДАН ПАВЛОВИЋ, Др ДРАГОЉУБ ПЕТРОВИЋ, Др МАТО ПИЖУРИЦА, Др МИЛОРАД РАДОВАНОВИЋ,
Др ВЛАДИСЛАВА РУЖИЋ, Др СВЕТЛАНА М. ТОЛСТОЈ, Др ЗУЗАНА ТОПОЛИЊСКА, Др БЈОРН ХАНСЕН

Collegium redactorum:
Dr MILIVOJ ALANOVIĆ, Dr NADA ARSENIJEVIĆ, Dr ŽARKO BOŠNJAKOVIĆ, Dr JASMINA GRKOVIĆ-MAJOR,
Dr BJÖRN HANSEN, Dr GERHARD NEWEKLOWSKY, Dr MOTOKI NOMACHI, Dr SLOBODAN PAVLOVIĆ,
Dr DRAGOLJUB PETROVIĆ, Dr MATO PIŽURICA, Dr MILORAD RADOVANOVIĆ, Dr VLADISLAVA RUŽIĆ,
Dr SVETLANA M. TOLSTOJ, Dr ZUZANNA TOPOLIŃSKA, Dr DRAGA ZEC

Главни и одговорни уредник:
Академик ЈАСМИНА ГРКОВИЋ-МЕЈЏОР

ISSN-0352-5724 | UDK 80/81(082)

ЗБОРНИК

МАТИЦЕ СРПСКЕ
ЗА ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ

LXII/1

НОВИ САД
2019

САДРЖАЈ

ЧЛАНЦИ И РАСПРАВЕ

Orsat Ligorio: Proto-Indo-European 'Turn' and 'Snake'	7
Весна Половина, Иван Књиџар: Комуникативно-функционална улога и когнитивни статус формално немаркираних импликација у разговорном дискурсу	17
Нада Арсенијевић: Може ли датив с предлогом <i>ћрема</i> бити објекат?	33
Јелена Редли: Именичке синтагме с начинским значењем у српском језику	45
Јелена Ајџановић: Синтаксичко-семантичка анализа глагола са префиксом <i>над-</i>	57
Јасмина Дражић: Лексикографски аспект глаголске метонимије	71
Владан Јовановић: Библијски израз <i>син чов(ј)еч(и)ји</i> из угла српске описне лексикографије	85
Марија Стефановић: Етнолингвистички опис концепта <i>здравље</i> у српском језику	97
Сања Кример-Габоровић: Генеза категорије 'розе' у лексичко-семантичком пољу 'боја' у српском језику	115
Кристина Томић, Катарина Миленковић: Форензичко профилисање говорника из узорка на енглеском као страном језику – анализа квалитета вокала	151

ХРОНИКА

Бранкица Марковић: Пети међународни научни скуп <i>Материјална и духовна култура Срба у мултиетничким срединама и / или периферним областима</i>	171

КРИТИКЕ И ПРИКАЗИ

Владислава Ружић: Предраг Пипер, Миливој Алановић, Слободан Павловић, Ивана Антонић, Људмила Поповић, Марина Николић, Дојчил Војводић, Срето Танасић, Биљана Марић. <i>Синтакса сложене реченице у савременом српском језику</i>	175
Јасна Влајић-Поповић: Gerhard Stickel (ed.). <i>National Language Institutions and National Languages</i>	183
Мирјана Петровић-Савић: <i>Лексический атлас Русских народных говоров, Том I, Рас- тительный мир</i>	203
Вера Васић: Гордана Штрбац. <i>Фразеологија о човеку и човек у фразеологији</i>	206
Драгана Ратковић: Драгана Д. Вельковић Станковић. <i>Како мислимо речи. Прилози про- учавању когнитивних аспектиа српске лексике</i>	212
Упутство за припрему рукописа за штампу	219
Contents	225

Драгана Д. Вељковић Станковић. *Како мислимо речи.*
Прилози проучавању когнитивних аспеката српске лексике.
Београд: Јасен, Филолошки факултет Универзитета у Београду,
2018, 274 стр.

Когнитивистичка истраживања Драгане Вељковић Станковић, професора на Филолошком факултету у Београду, обављена током последњих шест година, добила су форму заокружене целине у виду монографије под називом *Како мислимо речи. Прилози проучавању когнитивних аспеката српске лексике*. Монографију чини десет радова, од којих је осам већ објављено, а за ову прилику уређено и методолошки и термилошки усаглашено, док се два рада први пут објављују. Радови су груписани у три поглавља: *Неки аспекти индентификације у српском језику* (стр. 11–76), *Деминуција и индентификација* (стр. 77–136) и *Антропологијски усмерена семантичка деривација* (стр. 137–258). Књига је пропраћена уводом *О књизи Како мислимо речи* (стр. 7–9), а завршава се списком литературе (стр. 259–269) и индексом цитираних аутора (стр. 270–272).

Полазећи од тога да сваки језик поседује специфичне матрице на основу којих „производи” значења, ауторкин циљ је био да представљањем једног броја ових матрица допринесе разумевању концептуалног мозаика изворних говорника српског језика. Истраживање је засновано на обимној и стилски разноврсној, репрезентативној грађи, чврстом и прецизном теоријско-методолошком апарату и релевантној литератури. Грађу чине: *Корпус савременог српског језика* Математичког факултета Универзитета у Београду, из којег је ексцерпиран највећи део примера, речници савременог српског језика, у које, поред описних, спадају и речници жаргона (*Двосмерни речник српског жаргона и жаргону сродних речи и израза* Д. Андрића, *Београдски фразерски речник* П. Имамија, *Речник савременог београдског жаргона* Б. и Н. Герзић) и *Велики речник сјраних речи и израза* И. Клајна и М. Шипке, као и *Асоцијативни речник српског језика* П. Пипера, Р. Драгићевић и М. Стефановић, *Обраћни речник српског језика* М. Николића и речници синонима (*Синоними и сродне речи српскохрватског језика* М. Лалевића и *Речник синонима* П. Ћосића и сарадника), затим, у мањем обиму, књижевна дела, дневне и периодичне новинске публикације и други извори доступни на интернету, као и примери из разговорног језика. По свом основном карактеру когнитиван, приступ укључује и методолошки реквизитаријум многих лингвистичких дисциплина: стилистике, прагматике, нормативистике, лексикологије, семантике, дериватологије, методике наставе језика, лингвокултурологије и етнолингвистике, што истраживање чини мултидисциплинарним. Ауторка се ослања мање на славистичку, а више на англосаксонску лингвистичку литературу, користећи се и резултатима других хуманистичких дисциплина (психологије, философије, социологије, митологије, етнологије и антропологије). Озбиљност и истраживачка акрибичност огледају се и у прецизним

статистичким анализама. Резултати проучавања неретко су представљени схематски и табеларно, што доприноси прегледности закључака и радова у целини.

Прво поглавље чине радови: *О ширењу круџа адјективних и адвербијалних интензификајора у српском језику (иод уишцајем йроцеса глобализације)* (стр. 11–25), *О значењу и уйошреби интјензификајора* ултимативан (стр. 26–40) и *Интјензификација и афирмативна квалификација лексема са значењем неџативне експресије* (стр. 41–76).

У првом раду се разматра феномен језичке интензификације у контексту глобализације, чија је особеност, између осталог, ширење интернационализама. Ауторка уочава да су се интензификатори *ајсолујино*, *йошјално*, *комјлејино* и сл. почели осећати снажнијим, па отуда и пожељнијим лексичким агенсима од домаћих, што се препознаје по све израженијем процесу (ре)дистрибуције, у коме прилози *веома*, *врло*, *изузетјино*, *йосебно*, *йошјуно*, *сасвим* и др. узмичу пред страним лексичким максимизаторима и екстремним модификаторима. Зато поставља за циљ да образложи оправданост, односно неоправданост употребе ових јединица, да укаже на неке значењске и колокацијске специфичности страних интензификатора, а такође и да открије когнитивну утемељеност интензификације адјективним и адвербијалним лексичким појачивачима *ајсолујан* / *ајсолујино*, *йошјалан* / *йошјално* и *комјлејан* / *комјлејино*. Суптилна анализа показује да говорници српског језика олако посежу за датим лексичким појачивачима иако би било адекватније употребити неки од бројних расположивих адверба и адвербијалних израза домаћег порекла (*йошјуно*, *сасвим*; *безусловно*, *несумњиво*, *без сумње* и сл.), као и то да је интензификација датим адвербима каткад сувишна или сасвим неприкладна (нпр. *живети *йошјално*). Поред тога што је значајан за област нормативистике и језичке културе, овај рад представља допринос и у области превођења јер уз примере са датим интернационализмом из палете стилских регистара (књижевног, публицистичког, разговорног укључујући и жаргон) ауторка нуди конкретно, одговарајуће решење. Отуда налазимо да би нпр. у реченици „У сваком случају, осећао сам се сасвим друкчије него обично, *йошјално* чудновато, као никад дотле у животу” (Т. Ман, *Чаробни брег*) уместо датог прилога, који се некритички преузима из оригинала, умеснија била употреба прилога *йошјуно* / *йосве*. У закључку се истиче да је неумесна употреба датих интензификатора заправо одраз негативног утицаја глобализације и њоме подстакнуте унификације, тј. тежње према униформности језичког израза која се испољава кроз неодговарајућу употребу позајмљеница.

Неадекватно посезање за страним интензификаторима, како у колоквијаном језику тако и у књижевном преводу, илуструје и употреба придева *уљшјмајшван* и прилога *уљшјмајшвно*, о чему говори и други рад, који се овде први пут објављује. Дато истраживање је нарочито занимљиво са становишта прагматике јер показује како се некритичка употреба интензификације огледа у превази прагматичке стране исказа („ексклузивно / ненадмашно / без премца X”) над његовом јасноћом.

У трећем раду разматра се интензификацијски потенцијал лексема са (примарним) значењем негативне квалификације, и то тако што се из когни-

тивне перспективе испитују семантика и употреба негативних интензификатора и афирмативних квалификатора који се често употребљавају у колоквијалном, али и књижевном језику, при чему су најфреквентнији у омладинском жаргону (нпр. *сѝрашан* / луд провод, *сѝрава* ауто, *сѝрашно* добра утакмица и сл.). Анализа ослоњена углавном на радове З. Кевечеша и Л. Талмија показује, између осталог, следеће: концепт негативног подразумева сложеније когнитивне процесе јер је садржајно богатији; семантичка и прагматичка вредност интензификатора почивају на два ослоња: концепту јаких емоција као снажних покретача психичких (и физичких) реакција и на реинтерпретацији концепта *лошеџ*, *аџресивноџ*, *девијанѝноџ*; у основи интензификације је снага *сѝрашноџ*, стога претећег и лошег, која фигурира као динамичка подлога делања; негативни интензификатори имају следеће функције: (а) повећавају илокутивну снагу исказа, (б) доприносе ефикаснијем и бржем придобијању саговорникове пажње, (в) подстичу јаче емотивно учешће слушаоца /саговорника, због чега су њихова основна прагматичка обележја емфатичност и афективност – „кажем X јер (а) део исказа и/или читав исказ желим да истакнем, (б) хоћу да побудим саговорникову пажњу и (в) да, поред основног садржаја поруке, саопштим своју емоцију”.

Друго поглавље, посвећено глаголској деминуцији, чине два рада: *Когнитивни асѝекѝни деминуције џлаџола у срѝском језику* (стр. 77–102) и *Деминуѝтивно-пѝјоративни џлаџоли изведени суфиксима -ака, -ара и -ата* (стр. 103–135).

У првом потпоглављу феномен глаголске деминуције посматра се из два угла. Језичко осећање носилаца српског језика као матерњег, те употребна вредност и семантички опсег глаголских умањеница испитују се анкетом, чији је циљ да утврди следеће: који суфикси доминирају у творби девербативних деминутива; који се суфикси поимају као индуктори највећег степена умањености; какви су обим и садржај адвербијалног спектра инхерентног глаголским умањеницама и како изворни говорници српског језика разумеју глаголску деминуцију. Резултати анализе показују изразиту доминацију суфикса *-уџка* (62,97%), који, према мишљењу изворних говорника српског језика, има и највећи потенцијал умањивања (*сѝауџкаѝи*, *леѝуџкаѝи*, *свируџкаѝи*, *резуџкаѝи*). У улози доминантних адвербијалних дескриптора радњи исказаних деминутивним глаголима јављају се прилози *мало* и *ѝомало*, док се као најзначајнија обележја глаголске деминуције издвајају снижена динамика, чија је последица смањен интензитет, и темпорална сегментација, која се доводи у непосредну везу са итеративношћу. У другом делу овог потпоглавља глаголској деминуцији приступа се с аспекта концептуализације радње исказане глаголским евалутивима, а та концептуализација се ослања на уопштено поимање делања, активности и времена. Анализа показује некореспондентност семе *мало* са евалуацијом и открива узроке маргинализације афективних значења деминутивних глагола.

У другом потпоглављу детаљно се испитује семантика деминутивно-пѝјоративних глагола изведених суфиксима *-ака*, *-ара* и *-аѝа*, међу којима значајну улогу имају глаголи кретања и производње звука, чија се фигуративна значења везују за непримерене облике понашања (*врдараѝи*, *вуџараѝи* /се/, *клаѝарѝи* /се/) и непожељне начине говорења (*млаѝарѝи* /језиком/, *луѝаѝаѝи*, *луѝеѝаѝи*, *ломаѝаѝи* и др.). У складу с полазиштима когнитивне

семантике, ови глаголи се посматрају на основу концептуализација радњи које су њима именоване, чиме се добија слика ванлингвистичке стварности, природно и нужно уткана у језик. Поред тога, ауторка уочава да се глаголи изведени (од различитих основа) поменути суфиксима у нашим великим описаним речницима не представљају на исти начин. Стога се намеће још један задатак: како – полазећи од разумевања радње као модификацији подложног ентитета – испитати могућност њиховог увршћивања у глаголе субјективне оцене и на темељу доминантних семантизација најфреквентнијих деривата посматрати претпостављену уређеност овог скупа глаголских твореница. Одговори дати на ово сложено питање представљају користан прилог лингвокултурологији и лексикографији. Анализа, између осталог, показује да негативан аксиолошки став, па и пејорација, потичу од неповолне оцене која долази из ванлингвистичке сфере, што узрокује презрив однос према радњама које је пожељно не чинити уопште (нпр. *џужакаџи*) или их чинити што ређе (нпр. *сељакаџи /се/*), а да би, ради уједначавања лексикографског представљања семантике ових глагола и прецизности, било добро – поред навођења квалификатора *дем.* – назначити домен употребе „у експресивном говору”, али уз експлицитније означавање пејоративности или пејоративног потенцијала, нпр.: „дем. (обично у експресивном говору најчешће са пејоративним значењем)” или „дем. често са пеј. значењем”.

Треће поглавље је најобимније и најобухватније – како са становишта предмета проучавања тако и с аспекта приступа грађи. Фигуративна значења која откривају карактеризацију човека у језичкој слици света српског говорника посматрају се на лексиси која означава живе и неживе појаве (зоолексемама, фитолексемама и реилексемама). Притом, ауторка се посебно задржава на жаргонизмима, што рад чини корисним за стилистичка проучавања српског језика, а методолошки прилагођен приступ овој теми примењује у настави српског као матерњег језика, што је драгоценост за ауторкин матични предмет на факултету.

Антропоцентрично усмерена семантичка деривација посматра се у оквиру опште метафоре *великог ланца њосијања*, који подразумева аутентичан сплет и укрштај веза између изворних и циљних домена (поставке Џ. Лејкофа и М. Џонсона), при чему ауторка нуди своје виђење когнитивне потке семантичке деривације. Овој проблематици посвећена су следећа потпоглавља књиге: *О развоју фиџуративних значења зоолексема у српском језику* (стр. 137–180), *О фиџуративним значењима фиџолексема у српском језику* (стр. 181–203), *О (само)џоимању и именовану човека као неживог ениџиџи* у српском књижевном језику – на џимерима адџективне реификације (стр. 204–224) и *Реификација човека у српском жарџону* (стр. 225–241), *Човек у великом круџу џосијања – коџиџивни џрисџи у раду линџвистичке секције* (стр. 242–258).

Фигуративним значењима лексема које денотирају животиње, а такође и пејоративности, која им је чест пратилац, приступа се с аспекта теорије појмовне интеграције уз ослањање на когнитивну семантику. Развој фигуративних значења зоолексема посматра се као резултат сусрета двају поддомена обухваћених *великим ланцем*, тј. *великим круџом џосијеџеџ*, те је приказан и схематски. Посебан део представља анализа зоолексема у описним речницима

са лексиколошког и лингвокултуролошког аспекта, као и с аспекта њихове лексикографске обраде.

Анализа фигуративних значења фитолексема (именица, укључујући и ониме, и глагола), која се на овом месту први пут објављује, показује да су флорално опојмљени апстрактни концепти дубоко укоренењени и у свести човека и у језику. Од бројних закључака издвојићемо следеће. За разлику од золексема, које своју фигуративност добрим делом дугују начину „понашања” животиње, тачније начину на које се то „понашање” поима из човековог угла, оно по чему се биљке битно разликују јесте недостатак (уочљиве) динамике, па смо склони да их сагледавамо као жива бића која су примарно реактивна (а тек секундарно активна). То показује номинација биљака на основу: боје (*бела рада*), грађе (*саса велика*), времена цветања или дозревања плодова (*мразњак*), деловања које има на човека (нпр. лековитости или токсичности: *џлућњак*, *жабљак ојировни*) и др. Виталност и благородност су најважнији елементи концепта биљке, што показује и истраживање антропонима и глагола који се односе на сетву. Антропоними мотивисани флоралном, дендронимском или уопште биљном основом (уп. *Ружа*, *Цвећан/а!*, *Биљана* и сл.) имају ослонац у здруженим концептима лепоте, здравља и снаге. Виталност биљке понајпре се препознаје у њеној способности раста и развоја, па се зато и негативне појаве, посебно оне које настају на тешко објашњив начин или се не могу спречити, разумевају као стихијско ширење корова, сејање „злог семена”, или обрнуто – као експанзија добра. То наводи на закључак да је код појединих глагола смер колокације очекиван, и то захваљујући петрификованим метафоричним представама *добро̄* и *лоше̄* у биљном и људском свету: *уишре се*, *чуи*а и *искорењује* оно што је негативно, а *убире се* и *жање* највећма оно што је ваљано и позитивно.

Последња два рада посвећена су реификацији, односно значењима речи које денотирају инанимантне ентитете, радње усмерене на њих и својства која им се приписују, а чија се фигуративна значења односе на човека и људске особине. Реификација би се метафорички могла представити као ауторефлексивна макета прототипа *људско̄*, јер њена улога јесте да човекове (апстрактне) особине – позајмљујући појмове из света предметности – представи као чулно доступне (нпр. *бурџија* „бесмислица, будалаштина”; *јарам* „ропство, угњетавање”). Когнитиван приступ грађи омогућава да се истражи начин структурисања представа о човеку, који се препознаје у метафоричним сценаријима семантичке деривације речи усмерених на именовање људског а са примарним значењем инанимантног. Таква визура је занимљива јер, за разлику од избора животињског или биљног света као изворног домена, у концептуализацију не укључује модел аутономних бића и облика њиховог бивствовања, већ је окренута човековом огледању у големом реквизитаријуму који је сам створио, именовао и њим опскрбио свој животни простор (зарад властитих потреба).

У истраживању (само)поимања и именовања човека као неживог ентитета у српском књижевном језику на примерима адјективне реификације опет се прибегава анкети. Она омогућава увид у организацију појединих концепата у целини, као и у поимање неких људских особина које из тих концепата произилазе, те наведени одговори отварају поглед на сачињеност и најважније

елементе сценарија. Анализа фигуративних значења десет придева (*мек, њврд, чврси, круи, оштар, њуй, широк, њесан, дубок, њлийак*) употребљених уз именицу *човек* показује да се у реификацији огледа значајан фрагмент човековог перцептивно условљеног самопоимања и разумевања колективног бића. Структурисаност садржатеља, форма (објекта) и потенцијална (не)функционалност заступају концепте људских особина и понашања, што се јасно препознаје у фигуративним значењима разматраних придевских реилексема (уп. бити *мек, оштар* и сл.), али и у онима које припадају другим врстама речи (*смoшaиши се, одмекнуши; смoшaнко, мекушац* и сл.). Наведене особине значајне су у сфери карактеризације, а испољавају се, сагледавају и процењују у особеним сценаријима (деловања) чија језгра показују смер актуелизације фигуративног значења (уколико их нека лексема има више) – нпр. значења придева *мек* указују на то да се попустљивост, лака промена мишљења и става поимају као резултат емотивности и слабости (према другима), због чега *мекоћа*, осим позитивне стране (*добар, добродушан, душа* и сл.), има и негативну страну, која се тумачи као превелика и непожељна подложност туђем утицају (уп. *мекушац, млакоћа, савиљив, њиљав* и сл.).

Анализа реификације човека на материјалу српског жаргона доноси низ занимљивих закључака, од којих издвајамо нека. Одсуство осетљивости, интелигенције и култивисаности опажа се као одсуство fine „обrade” и суптилне, складне структуре (*дрво* = неосетљива особа, *цејаница* = глупак, *буздван* = будала, глупак, неотесан човек); карактеризација човека жаргонизмима који у књижевном језику денотирају инанимантне ентитете такође је повезана са поимањем пожељне структуре личности као чврсте, комплексне, кохерентне и стабилне (*крпа* = особа без карактера); фаворизација урбаног начина живота очитује се у презривом ставу према физичком раду, посебно према бављењу земљорадњом (*ружна жена, девојка = ашов, лојаша, крами, мошка*); у поимању човека као предмета кључну улогу имају деанимација људског и анимација предметног света; парадоксално, удаљеност и контраст између изворног и циљног домена, који се најбоље огледају у опозицијама *живо – неживо, динамично – стaишично*, представљају главну покретачку снагу метафтонимије јер су, због своје различитости и привидне неспојивости, интелектуално провокативни, па је и когнитивни процес којим се доводе у везу изразито креативан.

Истраживања фигуративних значења зоолексема, фитолексема и реилексема усмерених на карактеризацију човека нашла су примену у раду средњошколске лингвистичке секције Фармацеутско-физиотерапеутске школе у Београду. Поступак је следећи. Полази се од примера из разговорног и књижевног језика, па се запажају начини сагледавања и именовања човека као животиње, биљке, материје, предмета или апстрактног појма. У основи овог рада је идеја Д. Вељковић Станковић да методика наставе језика треба да послужи не само унапређивању знања из језика него и обогаћивању језичког фонда и стицању бољег увида у узајамно прожимање језика, мисли и културе.

Књига Драгане Вељковић Станковић *Како мислимо речи. Прилози њроучавању когнитивних асијекаша српске лексике* представља озбиљно и темељито истраживање семантике српског језика, корисно за бројне како

лингвистичке дисциплине (дериватологију, лексикологију, семантику, стилистику, прагматику, нормативистику, методичку наставе језика) тако и интердисциплинарна истраживања (лингвокултурологију и етнолингвистику), а нарочито за методологију семантичких истраживања српског језика.

Драгана Рајковић

Институт за српски језик САНУ
Кнез Михаилова 36/1, 11000 Београд, Србија
Dragana.Ratkovic@isj.sanu.ac.rs